

HỒI THỨ NĂM**Ác Ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch
Song Hùng Nhật Nguyệt Đôi Phu Thê****S**

ử Linh Yển là nhân vật đầu tiên sớm nản lòng:

- Không thấy bất kỳ một dấu vết nào dù nhỏ? Hay là chúng ta đã đi quá chỗ lão ma lưu ngụ? Hoặc giả lão đã bỏ đi đêm qua không chừng. Nhưng đừng nghĩ bọn người như Trương Y Bình cùng lũ thủ hạ đủ bản lãnh hoặc bắt giữ hoặc gia hại được lão ma từng giết người không gớm tay bằng công phu Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch.

Lúc này Phong Gia Liêm đang đứng một chỗ, chú mục nhìn dò xét xung quanh:

- Ở gần đây có một khoảnh lư bằng, được một vòng cây đại thụ mọc bao bọc thật khả nghi. Đúng là một vị trí thuận lợi nếu như có người muốn tìm chỗ dừng chân.

Sử Linh Yển bảo:

- Ta cũng đã nhìn thấy, thế nên mới bảo ắt hẳn lão ma đã bỏ đi đêm qua. Có lẽ vì không muốn bị những kẻ như Hải Lưu Bang quấy rầy.

Phong Gia Liêm chép miệng tiếc nuối:

- Vậy là mất đi cơ hội ngõ sẽ sớm minh bạch thân thế. Tiếc thật.

Chợt có một giọng trầm trầm đột ngột vang lên nghe thật âm u, vô nguyên vô úy:

- Bọn người tìm lão phu?

Phong Gia Liêm giật nảy người, càng nhìn quanh quất:

- Tiền bối là ai? Có phải ở họ Sầm, tính danh là...

Một tràng cười to thật khùng khiếp vang dậy lên lồng lộng:

- Đã dám gọi lão phu là ác ma, giờ thêm tiểu oa nhi người nữa, hài cả tính danh của lão phu ư? Có phải muốn nếm mùi lợi hại của công phu Hấp Nguyên hoặc Phích Lịch chăng? Ha...Ha...

Vậy là từ khoảnh lưu bằng, giữa một vòng cây đại thụ, lập tức tự dấy lên một cơn xoáy cuộn, khiến nhiều lá cây vương vãi ngay trên khoảnh lưu bằng bị cuộn títt dần lên cao.

“Ào...Ào...”

Phong Gia Liêm hốt hoảng, vội gọi to:

- Chậm đã. Vì có người căn dặn văn bối, bảo chỉ tìm thấy Sấm Dịch Quân tiền bối mới minh bạch thân thế lai lịch.

Cơn xoáy cuộn vẫn còn hiện hữu, dù thế cũng có thêm một câu quát hỏi:

- Là nhân vật nào dặn người?

Phong Gia Liêm ứng tiếng đáp ngay:

- Là một nữ nhân. Và lời dặn đó đã có cách nay mười lăm năm.

Cơn xoáy cuộn cứ thế tiếp tục:

- Sao người không nói rõ tính danh của người căn dặn? Lão phu quen biết đâu phải chỉ mỗi một nữ nhân.

Gã bối rối, nhất là vì cuộn xoáy đang cứ to dần:

- Nữ nhân đó không lưu lại tính danh. À, mà có, nhưng chỉ mỗi một chữ Phong, chẳng biết là tính danh của nữ nhân hay của chính bản thân văn bối.

- Phong?! Vậy người có thể tả nhân dáng của nữ nhân đó?

Đấy là lúc cơn cuộn xoáy có phần thu hẹp lại, là cơ hội cho Sử Linh Yến lần đầu tiên lên tiếng xen vào:

- Nữ nhân đó khó nhận rõ dung diện, chỉ vì khắp thân đều vương huyết tích, máu nhuộm khắp người, sau đó bỏ đi ngay.

Giọng trầm trầm liên chuyển qua hỏi Sử Linh Yến:

- Chính người đã hội diện nữ nhân ấy? Tại sao?

Sử Linh Yến nhăn mặt:

- Sử Linh Yến ta dù gì cũng đường đường là phu nhân của một trang chủ Bách Thảo Trang, còn là nhân vật nhận lời ủy thác của nữ nhân vô danh, cứ

mang nuôi dưỡng Phong Gia Liêm nghĩa tử suốt mười lăm năm dài, há chẳng đáng được tôn giả chọn cách xưng hô nghe cho thuận tai ư? Nếu vậy, chúng ta đi thôi, Liêm nhi.

Chủ nhân của đợt cuộn xoáy kinh khiếp lại bật cười lồng lộng:

- Vô cơ đến quấy nhiễu chỗ lão phu tĩnh tu luyện công, muốn đi dễ như thế sao? Ha...ha...

Đợt cuộn xoáy lập tức phình to trở lại và bất thần hóa thành một vòi dài, tợ cánh tay toan chộp vào Sử Linh Yển.

“Vù...”

Gã Phong Gia Liêm kinh hoảng, vừa gào vừa chạy đến che chắn cho nghĩa mẫu:

- Xin đừng hạ sát nghĩa mẫu của vãn bối, nếu như tiền bối thật sự biết xuất thân lai lịch của một kẻ đang khao khát kiếm tìm này.

Vòi dài liền thu lại:

- Nếu vậy, Sử Linh Yển phu nhân có thể cho lão phu minh bạch nội tình, lúc diễn khai lần hội diện độ nào cùng nữ nhân vô danh chẳng?

Sử Linh Yển len lén giấu tiếng thở ra nhẹ nhõm:

- Nghĩ tình Liêm nhi, được, ta xin nói. Nhưng kỳ thực diễn biến cũng chẳng có gì nhiều để nói. Vì nữ nhân nọ thoát đến, sau đó bỏ đi ngay, chỉ lưu lại một tiểu hài, độ bốn năm tuổi, chính là Liêm nhi, được ta nuôi lớn đến gần đây.

- Sao bảo nữ nhân còn lưu lại thêm một chữ Phong?

Sử Linh Yển giật mình:

- Đương nhiên là có. Thế nên phu phụ ta mới đặt tính danh cho Liêm nhi là Phong Gia Liêm.

- Phong Gia Liêm?! Trượng phu của phu nhân là nhân vật thế nào? Phải chăng từng có xuất xứ từ danh môn chính phái? Chỉ có như thế mới có kỳ vọng tiểu oa nhi kia luôn giữ gìn thanh danh liêm sỉ cho gia môn.

Sử Linh Yển cau mày:

- Chuyết phu ta đã tạ thế, Sử Linh Yển này không muốn nhắc đến nữa những điều tương tự và thiết nghĩ chẳng can dự gì đến thân thế lai lịch của Liêm nhi.

Lúc này đột xoáy cuộn đã hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại giọng nói trầm trầm quả nhiên được xuất phát từ chỗ nào đó giữa khoảng lư bằng nọ:

- Lão phu thật đắc tội. Tuy nhiên, há lẽ phu nhân chẳng nhớ dù là một ít, về nhân dạng hoặc đặc điểm nào đó của nhân vật từng có lời ủy thác một tiểu hài và nhờ cứu mang?

Sử Linh Yển lắc đầu:

- Quả thật không nhớ.

- Y phục? Phu nhân có bảo nhân vật đó đã bị nhuộm huyết khắp thân. Có thật sự là máu huyết chẳng?

Sử Linh Yển giật mình:

- Hỏi rất hay. Vì trừ phi nữ nhân đó thích chọn màu của y phục tuyền đó, bằng không, từ đâu ra quá nhiều máu huyết? Như thế đã chết mất còn gì?

- Phu nhân hãy thật minh bạch. Có phải y phục của nữ nhân đó tuyền một màu đỏ chẳng? Đỏ như thế nào? Đỏ của huyết, của hoa hay đỏ tợ một ngọn lửa bùng cháy? Cần phân định rõ đó là màu đỏ thế nào?

Sử Linh Yển ngập ngừng bối rối:

- Quả thật khó so sánh, vì toàn thân nữ nhân đúng là đều nhuộm huyết. A..., có rồi. Đôi hài thêu của nữ nhân cũng màu đỏ, là đỏ như lửa.

- Hỏa Y?!

- Sao lại gọi là Hỏa Y?

Nhưng giọng trầm trầm chợt chuyển qua hỏi Phong Gia Liêm:

- Tiểu tử ngươi ở trên thân có dấu vết gì khác lạ chẳng? Một bột son hay đại loại một dấu dị biệt nào đó tương tự?

Phong Gia Liêm lo lắng:

- Ngoài một vết sẹo giống như bị bỏng, trên thân vẫn bối kỳ thực chẳng có thêm dấu vết nào dị biệt. Có đúng như thế không, nghĩa mẫu?

Sử Linh Yển vụt tái mặt, chợt hốt hoảng gọi Phong Gia Liêm:

- Ta đã đoán không sai. Lão ma chỉ là cừu nhân, chính là kẻ từng toan sát hại Liêm nhi nhưng bất thành và hiện hãy còn lưu lại một quặng sẹo ngay chỗ tâm thất của Liêm nhi. Hãy lo tẩu thoát thật nhanh.

Nhưng một đợt cuộn xoáy lại xuất hiện vươn nhanh thành một vòi dài, chộp ngay vào Phong Gia Liêm.

“Ào...”

Phong Gia Liêm kinh hoảng, lập tức giãy giụa tứ tung và đành bất lực vì không thể làm gì để chống trả một kinh lực tuy vô hình nhưng vẫn cuộn siết và cuốn dần Phong Gia Liêm vào phía giữa khoảng lư bằng. Bất quá Phong Gia Liêm chỉ còn có thể gào thét thất thanh gọi Sử Linh Yến:

- Nghĩa mẫu mau chạy đi. Và nếu có cơ hội hãy giúp hài nhi báo thù. A...a...

Sử Linh Yến luống cuống, chạy thì chẳng nổi, còn ở lại thì lo lắng khiếp sợ.

Đúng lúc này, Sử Linh Yến nghe từ phía sau bỗng vang lên tiếng chếp miệng:

- Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân sau mười mấy năm dài tuyệt tích, không ngờ đến lúc xuất hiện, bản lãnh càng vượt trội hơn xưa. Gã là nghĩa tử của phu nhân ư?

Cuộn xoáy như chiếc vòi đang cuốn Phong Gia Liêm vào khoảng lư bằng chợt có dấu hiệu đuối sức và chậm hẳn lại. Đồng thời là thanh âm của Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân bật thốt lên thành tiếng kêu kinh ngạc:

- Nhật Nguyệt Song Hùng... Mười mấy năm không gặp, phu phụ hai người ắt đã kịp hồi phục sau lần thảm bại dưới tay lão phu?

Nhận thấy bỗng có cơ hội, Phong Gia Liêm vùng vẫy thêm vài lượt nữa, cuối cùng cũng thoát, chỉ bị kinh lực vô hình làm bất tung y phục, phơi lộ phần thân trần, suýt nữa là lâm cảnh trở trêu, nếu như không kịp dùng tay giữ lại y phục, đừng để tuột khỏi thân, lỏa thể hoàn toàn.

Và theo bản năng, Phong Gia Liêm đang luống cuống khép kín y phục vẫn hốt hoảng đưa mắt nhìn quanh. Nhờ thế mới phát hiện cạnh nghĩa mẫu Sử Linh Yến quả thật xuất hiện thêm hai nhân vật đều có niên kỷ xấp xỉ tứ tuần hoặc hơn kém đôi chút, và Phong Gia Liêm tin chắc họ là phu phụ. Bởi lúc này, không như nam nhân trung niên đang ngưng đọng thần sắc nhìn vào khoảng lư bằng - hiển nhiên phải là vị trí đang ẩn thân ẩn diện của Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân – thì phụ nhân đứng bên cạnh lại trở mắt nhìn chăm chặp vào Phong Gia Liêm. Đó là thứ ánh mắt giống như thuở nào Phong Gia Liêm từng phát hiện bị tam sư muội xạ nhìn. Thế nên, phản ứng của Phong Gia Liêm chỉ là bối rối,

càng che kín hơn nữa một quãng sọc tựa hồ từng bị bóng ở bên ngực trái, ngay tâm thất, mặt thì đỏ vì ngượng, không dám nhìn thêm nữa về phía phụ nhân.

Thật may, tình thế vẫn tiếp diễn, nhờ nam nhân trung niên tiếp tục cùng Sầm Dịch Quân phát thoại, đối đáp nhau gay gắt, là nguyên cớ kéo phụ nhân vào cuộc, nên Phong Gia Liêm nhờ đó thoát cảnh mãi ngượng ngùng.

Nam nhân trung niên bật tiếng hừ lạnh:

- Đã là nhân vật võ lâm nào ai tránh khỏi chí ít cũng một lần nếm mùi thảm bại. Tuy nhiên, thắng không kiêu - bại không nản, phu phụ mỗi may được Sầm tôn giả một lần chỉ giáo và may hơn nữa là chúng ta lại gặp nhau. Sầm tôn giả liệu có tin chắc lần này vẫn thắng?

Đoạn nam nhân trung niên vừa rút kiếm vừa lên tiếng gọi phụ nhân:

- Công Tôn muội, chúng ta cùng cho đối phương biết thế nào là lợi hại của Nhật Nguyệt Song Hùng đi nào.

Phụ nhân không nhìn Phong Gia Liêm nữa, thay vào đó cũng rút kiếm, ung dung tiến thật sát vào nam nhân trung niên.

Nhân cơ hội đó, Phong Gia Liêm vội tiến đến cạnh nghĩa mẫu và hạ thấp giọng nêu nghi vấn:

- Sao nghĩa mẫu bảo chẳng mấy ai dám cùng Sầm Dịch Quân đối đầu?

Sử Linh Yến đang nhìn đôi phu phụ mới xuất hiện bằng ánh mắt thán phục và ngưỡng mộ:

- Chỉ bởi ta không mấy chú tâm để nghe biết những chuyện giang hồ, thế nên có nhiều điều Lưu Vạn Thế từng nói nhưng ta đâu thể nhất thời ghi nhớ tất cả. Liêm Nhi đừng xem thường họ. Nhật Nguyệt Song Hùng là một trong những đại cao thủ chính phái, phu quân ta từng đề cập đến họ qua câu ca: Nhất Hiệp – Song Hùng – Tam Anh - Tứ Nghĩa. Đây là mười nhân vật cùng với thất đại phái, để chủ trì chính nghĩa võ lâm quyết không ngại đối phó Sầm Dịch Quân.

Sầm Dịch Quân dù vẫn đang ẩn thân đâu đó cũng bật ra tràng cười ngạo nghễ:

- Tất cả chỉ là nguy hiểm, một phường đê tiện xấu xa, chủ trì chính nghĩa gì chứ thứ giả nhân giả nghĩa bọn chúng. Tiểu tử nguời vì có vết sọc đúng ở chỗ lão phu mong nhìn thấy, vậy thì đừng lo sợ, cũng đừng vội bỏ đi. Hãy lưu lại nhìn lão phu cho Nhật Nguyệt Song Hùng nếm mùi thảm bại một lần nữa. Sau đó lão phu sẽ tỏ bày cho người biết xuất thân lai lịch. Ha...Ha...

Nam nhân trung niên vụt chuyển mục quang xạ nhìn Phong Gia Liêm:

- Người can hệ thế nào với lão ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch? Tính danh người ra sao?

Đây là lời mà Phong Gia Liêm không hề chờ đợi được nghe từ miệng một nhân vật có đủ bản lĩnh lẫn tư cách để chủ trì chính nghĩa võ lâm thế nên Phong Gia Liêm có phần chậm lên tiếng hồi đáp.

Nhưng Sử Linh Yển vì đang mang tâm trạng ngưỡng mộ nên nhanh miệng đáp thay:

- Sầm Dịch Quân chỉ có thể là cừu nhân của gã. Tính danh gã là Phong Gia Liêm, là nghĩa tử do tiểu phụ cưu mang nuôi dưỡng từ nhỏ.

Phụ nhân lại được dịp nhìn gã:

- Vậy thì tại sao Sầm lão ma có vẻ nhận biết vết sẹo bị bỏng ngay trên ngực thiếu hiệp?

Phong Gia Liêm lại đỏ mặt, lần này vì được nghe có người tôn trọng gọi gã là thiếu hiệp:

- Ất hẳn ... ắt hẳn đúng như nghĩa mẫu của văn bối từng đoán. Có thể vết sẹo còn là chứng tích cho biết văn bối đã một lần suýt bị lão họ Sầm sát hại.

Nam nhân trung niên bỗng hắng giọng:

- Người họ Phong? Song thân người là ai? Vì họ Phong này quả thật rất hiếm, có thể bảo ta chưa từng nghe bao giờ.

Sầm Dịch Quân lại buông tiếng cười:

- Còn nhiều điều nữa Tả Thiên Hành người chưa đủ kiến văn để nghe biết. Nhưng đừng làm phí thêm thời gian của lão phu nữa. Phụ phụ người đến đây ắt là do lũ Hải Lưu Bang vô dụng cầu viện. Hãy tận lực xuất thủ, thử xem liệu có tránh thảm bại một lần nữa chăng, hay vẫn như trước? Ha...Ha...

Phụ nhân động nộ bật thét:

- Lão ma hãy mau hiện thân cùng phu phụ ta đối đầu. Đừng chui rúc mãi vào trận Ngũ hành của lão.

Sầm Dịch Quân lạnh giọng:

- Lâu nay lão phu tuyệt tích thoái ẩn, đã phát thệ chẳng để động sát cơ. Trừ phi có những kẻ không biết tự lượng sức, đột nhiên xông vào trận khuấy phá chỗ

tĩnh tu của lão phu. Đây là chúng tự chuốc họa, chẳng thể oán trách ai. Phu phụ người cũng không ngoại lệ. Hãy tiến vào nếu muốn rửa thù báo hận. Nhược bằng chẳng dám thì mau rút đi cho khuất mắt lão phu. Hừ.

Nam nhân trung niên có tính danh là Tả Thiên Hành vùng cười ngất:

- Là một ác ma, lão bảo đã phát thệ chẳng để động sát cơ? Đây là lời còn không thể gạt được lũ trẻ lên ba. Một đại ác ma như lão cũng biết buông đao đồ tể nữa sao? Nghe thật nực cười. Ha...Ha...

Giữa khoảnh lư bằng lại dấy lên một cơn xoáy cuộn, nhưng chỉ chớp mắt thì tan biến, phần còn lại là thanh âm của Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân:

- Đừng xuẩn động nếu muốn khích nộ lão phu. Hãy rút mau một khi chẳng có đủ đởm lược hoặc bản lĩnh xông vào trận. Huống hồ quanh đây chẳng có ai, phu phụ người đừng ngại bị mất thể diện. Bất quá đối với lão phu, Nhật Nguyệt Song Hùng thủy chung vẫn là thùng rỗng kêu to, mãi mãi chỉ là bại tướng của lão phu. Ha...Ha...

Phụ nhân thêm động nộ, toan hươi kiếm xông thẳng vào khoảnh lư bằng, nào ngờ bị Tả Thiên Hành ngăn lại:

- Đừng vội, kéo lằm kế khích tướng của lão ma.

Phụ nhân thở hắt ra, nói bằng giọng hãy còn hậm hực:

- Thiếp không ngại. Huống hồ đây chỉ là một trận ngũ hành tầm thường, nào khó phá đối với phu quân. Thiếp thật không cam tâm vì cứ mãi bị lão ma vũ nhục.

Tả Thiên Hành thở dài:

- Nhưng vạn nhất lời của lão ma hoàn toàn đúng thì sao? Lão dùng trận để tự hạn chế sát cơ. Một khi ta phá trận chính là vô tình giúp lão giải bỏ lời phát thệ. Lão sẽ tái xuất giang hồ, đại họa cho võ lâm ắt tái diễn. Hậu quả này phu phụ ta đảm đương sao nổi?

Phụ nhân cười lạt:

- Phu quân đừng tin lão. Bằng chứng là chỉ nội đêm qua, lão đã thăm sát có đến những năm nhân mạng, chỉ để hấp thụ chân nguyên của họ. Thậm chí cả thi thể của họ cũng chẳng còn. Sự thật này nào chỉ có Hải Lưu Bang đưa tin và cáo giác khắp võ lâm mà chính mắt phu phụ ta quả thật đang nhìn thấy. Diệt trừ ác ma là chủ trương tôn chỉ của bao anh hùng chính phái. Huống hồ phu phụ ta còn

có mỗi hận cần thanh toán cùng lão. Há lẽ phu quân ngại chúng ta vẫn bại cho dù đã cùng nhau khổ luyện công phu suốt mười mấy năm qua?

Tả Thiên Hành đã bị phụ nhân thuyết phục, ngay lập tức gật đầu:

- Được lắm, ta đành chiều ý Công Tôn muội, sẽ khiến lão ma xuất đầu lộ diện. Xem ta phá trận đây. Khai!

Và Tả Thiên Hành bật tung người lên cao, thanh kiếm khoa quanh thân, tạo thành một màn kiếm quang tròn bao bọc rất lợi hại.

“Vù...”

Từ khoảnh lư bằng, mọi động tĩnh cơ hồ không có, cho đến khi hành vi của Tả Thiên Hành – là phi thân loang kiếm xoay thành một vòng quanh những cột đại thụ - rồi cũng đến lúc kết thúc.

Khi đó, lúc Tả Thiên Hành đã dừng lại, xuất hiện nguyên vị ở chỗ cũ trước đó, bất chợt từ những cột đại thụ, hầu như mọi chiếc lá cây đều lũ lượt rơi ào xuống.

“Rào...Rào...”

Và giữa lư bằng mới vang lên tiếng cười của Sầm Dịch Quân:

- Nhật Hoa Mãn Thiên? Quả là một tuyệt chiêu kiếm vô tiền khoáng hậu, giúp lão phu đại khai nhãn giới. Ha...Ha...

Toàn bộ những lá cây vì đều lìa cành nên tức thì để ánh dương quang chiếu lọt vào tận giữa khoảnh lư bằng chỉ chiếm một phạm vi chưa đầy ba trượng vuông. Và ở giữa trung tâm liền hiển hiện bóng hình một lão nhân có dáng vẻ bên ngoài thật cổ quái, ắt là do những lọn tóc thật dài cứ buông xõa và che kín hầu hết nửa thân trên của lão nhân đang có tư thế ngồi xếp bằng.

Bất chợt lão nhân hất đầu về hai bên, tóc dài xõa theo đó cũng vệt ra, bộc lộ một diện mạo vẫn vô khả nhìn rõ, vì lại bị từng túm râu xoắn tít và bù xù phủ che mắt có đến nửa khuôn mặt. Tuy thế cũng đủ cho Nhật Nguyệt Song Hùng cùng nhận ra lão nhân là ai. Cả hai đều đồng loạt gầm quát:

- Quả nhiên là Sầm lão ma. Mau đánh!

- Đã đến lúc phu phụ ta đòi lại lão món nợ đã vay. Hãy xem kiếm!

Nhật Nguyệt Song Hùng thoát lao vào liền phân khai, tấn công lão nhân cổ quái từ cả hai phía tả hữu.

“Ào...”

“Vù...”

Lão nhân vẫn ngồi nguyên vị trong tư thế như đang chờ đợi. Cho đến khi uy lực lợi hại của hai chiêu kiếm do Nhật Nguyệt Song Hùng cùng thi triển sắp thu đạt hiệu quả thì bấy giờ lão nhân mới bất ngờ nhích động.

Nhưng thay vì xuất thủ đối phó với hai chiêu kiếm, lão nhân lại đột ngột vòng cả hai tay về phía sau. Và khi cả hai tay lão nhân cùng một lúc bật vung ra thì lập tức có hai vật khá to, giống hệt hai hình nhân được lão nhân ném thẳng vào phạm vi uy lực của hai chiêu kiếm nọ. Lão nhân còn bật ra mấy loạt cười đắc ý:

- Để xem uy lực kiếm pháp hai người đã tinh tiến thêm bao nhiêu phần.
Ha...Ha...

“Vụt! Vụt!”

Nhật Nguyệt Song Hùng ngay lập tức cùng nhau thu kiếm nhưng quá muộn để dừng chạm vào hai bóng vật tựa hình nhân nọ.

“Phập! Phập!”

Hai hình nhân nặng nề gieo xuống đất, máu huyết cũng theo đó tuôn trào từ vóc dáng của hai hình nhân, kỳ thực chính là thi thể chẳng biết chết từ lúc nào của hai gã đại hán cùng có niên kỷ chỉ độ hai mươi ngoài.

Nhật Nguyệt Song Hùng đều ngổ ngang nhìn hai thi thể.

Trong khi đó lão nhân lại cười:

- Sao thế? Hai người được mệnh danh là Song Hùng, nữ nào hạ thủ chẳng chút lưu tình đối với hai kẻ chỉ là đệ tử vô dụng của Hải Lưu Bang? Vậy đấy, sau này đừng bảo do lão phu hạ thủ chúng. Ha...Ha...

Nhật Nguyệt Song Hùng cùng xúc nộ, động sát cơ, lại loang kiếm lao tiếp vào lão nhân cũng từ hai phía tả hữu:

- Lão ma thật độc ác, nhẫn tâm gây thảm trạng đến hai lần cho những kẻ đã vô phương hoàn thủ. Hãy mau đến tội.

- Đỡ kiếm!

“Ào...”

“Vù...”

Sầm lão ma vẫn ung dung ngồi nguyên vị và tiếp tục cười:

- Đừng đổ tất cả cho lão phu một khi chính hai người đã chúng khẩu đồng từ, bảo lão phu độc ác, không chỉ sát nhân mà còn hủy diệt luôn thi thể. Hãy còn nữa cho hai người có cơ hội cùng thử kiếm đây. Ha...Ha...

Và bằng một cung cách như lúc này, lão nhân họ Sầm lại bất thần ném hai thi thể nữa vào vùng kiếm chiêu lợi hại đang do Nhật Nguyệt Song Hùng thi triển tấn công từ hai phía.

“Vụt! Vụt!”

Đã lâm cảnh này một lần, thế nên bây giờ Nhật Nguyệt Song Hùng thay vì lo thu kiếm, thì lại vận dụng bản lãnh thượng thừa, dung chính chiêu kiếm đã đánh ra để cùng đón đỡ cả hai thi thể thật nhẹ nhàng.

Sử Linh Yển bỗng bật lên tiếng hô hoán để tỉnh Nhật Nguyệt Song Hùng:

- Ôi chao! Nhị vị đại hiệp mau cẩn trọng.

Chính gã Phong Gia Liêm cũng nhìn thấy thủ đoạn thần kỳ của Sầm lão nhân. Và lão đang bất thần xuất chiêu cùng một lúc tấn công vào Nhật Nguyệt Song Hùng, khi cả hai đang tìm cách đặt xuống hoặc vắt hai thi thể nọ qua một bên.

Tiếng Sử Linh Yển hô hoán khiến cả hai kịp có phản ứng. Ấy là họ đành ném trả hai thi thể cho Sầm lão ma:

- Lão là cao nhân, sao lại có thủ đoạn bất minh? Trả cho lão đây.

Sầm Dịch Quân lại cười rộ lên, cùng một lúc với thái độ ung dung đón đỡ trở lại hai thi thể:

- Còn hai người là danh môn chính phái đó ư? Sao lại nhẫn tâm đối xử thật tàn khốc với hai kẻ đã xấu số vong mạng? Hóa ra nào chỉ có một mình lão phu là hạng tà ma ác độc. Ha...Ha...

Nhật Nguyệt Song Hùng cùng đỏ mặt, nhưng chỉ một thoáng rồi mất. Vì cả hai đã lại xông thẳng vào Sầm lão ma:

- Lão ma đừng hòng gieo tiếng oán cho phu phụ ta. Mau đỡ!

“Ào...”

Sầm Dịch Quân vụt đứng lên, ném cả hai thi thể nọ về phía sau, đồng thời còn bật ra một tiếng gầm kinh thiên động địa:

- Đùa như thế đủ rồi. Giờ là lúc lão phu cho hai người nếm mùi lợi hại. Thoát tiên hãy đỡ một chiêu Phích Lịch của lão phu. Lui!

Lão hất hai tay về hai phía, tạo ngay hai tia chớp chưởng sang lòe thần tốc lao cuộn vào hai chiêu kiếm của Nhật Nguyệt Song Hùng.

“Viu...! Viu...!”

Nhật Nguyệt Song Hùng cùng mím môi mím lợi, quyết giữ nguyên chiêu kiếm và cho chạm vào hai tia chớp chưởng, mỗi người đỡ một.

“Ầm! Ầm!”

Chấn kinh làm Nhật Nguyệt Song Hùng thoáng lùi.

Sâm Dịch Quân lại chớp xạ song thủ:

- Phích Lịch Khai Thiên! Hai người còn chưa lùi nữa ư?

“Viu...”

Nhật Nguyệt Song Hùng đành tiếp tục tung kiếm chiêu, mỗi người lo đối phó chưởng Phích Lịch phần họ.

“Ầm! Ầm!”

Họ lại bị chấn lùi lần nữa.

Tuy nhiên, họ thật không hổ danh là Nhật Nguyệt Song Hùng, nhân lúc bị chấn lùi họ lập tức đảo người, dịch chuyển thật nhanh về phía của nhau và kịp hợp lực liên thủ khi nghe Sâm Dịch Quân gầm quát:

- Có hợp lực cũng không thể khá hơn. Đỡ!

“Ào...”

Nhật Nguyệt Song Hùng liền quát trả:

- Nhật Nguyệt Càn Khôn. Đánh!

“Vù... Vù...”

Nhưng Sâm Dịch Quân bỗng thu nhanh chưởng chiêu về:

- Sao không cùng đến gần lão phu để dễ động thủ hơn? Hấp!

Một hấp lực xuất hiện và sự tác động làm cho Nhật Nguyệt Song Hùng cùng lão đảo, chực chạy về phía lão Sâm.

“Vù...”

Nhưng Tả Thiên Hành kịp quát:

- Nhật Nghịch Nguyệt Đảo. Khai!

Kiểm chiêu họ đang thi triển vụt phân khai, thần tốc lao xả vào hai đầu vai của Sầm lão ma.

“Ào...Ào...”

Sầm Dịch Quân cười lạnh lùng:

- Vẫn là thứ đấu pháp không khác gì so với lần chạm trán lão phu trước kia ư? Vậy thì bổn cũ soạn lại nha. Xoay!

Không phải bản thân lão xoay. Trái lại, như có một lực vô hình tác động, thân hình của Nhật Nguyệt Song Hùng dần xoay quanh lão họ Sầm, thoát đầu chậm, sau nhanh dần nhanh dần, và rồi hóa thành hai chiếc bóng chạy tít quanh thân lão ma.

“Vù...”

“Vù...”

Tuy vậy đột nhiên có tiếng Tả Thiên Hành gầm thét:

- Mau triển khai tuyệt kỹ đã khổ luyện, Công Tôn Phụng muội.

Tiếp ngay sau đó là tiếng rú phẫn nộ của phụ nhân có nguyên tính danh Công Tôn Phụng:

- Thiếp biết rồi. Hãy cho lão ma nếm mùi lợi hại. Đánh!

Hai bóng người dù đang xoay tít, thế mà trong tình huống bất lợi vẫn có thể trao đổi nhau cách sắp đặt đối phó mong xoay chuyển cục diện. Ất hẳn chính vì điều này khiến cho Sầm Dịch Quân động nộ bỗng bật gầm:

- Hãy vận dụng hết chân tài thực học, liệu xem bọn ngươi có khá hơn so với trước kia chăng? Thay vì cứ mãi khua môi múa mép. Khai!

Tóc râu Sầm Dịch Quân cơ hồ dựng đứng cả, đấy là lúc lão đột ngột vung bật hai tay về hai bên, vồ loạn ra vài loạt kinh, gây thành nhiều đợt những tiếng chấn nổ lách tách kỳ quái:

“Ào...Ào...”

Nhật Nguyệt Song Hùng đang xoay chợt bị bay bắn về hai phía.

“Bung! Bung!”

Dù thế cả hai vẫn lảng không đảo người, nương theo chấn lực đang tác động đối phương quấy lộn giữa không trung như đôi giao long và mau chóng tìm đến

chỗ nhau, hợp lại làm một vắn trong tư thế bay giữa trời, nhất là chân chưa một lần chạm đất.

“Vù...Vù...”

Ngay lúc đã hợp lại với nhau, kiếm trong tay họ cũng giao chéo vào nhau, do chạm nên tạo thành tiếng ngân khê:

“Coong...”

Tiếng ngân chưa ngừng tắt, Tả Thiên Hành bất chợt hất kiếm, tạo một chấn lực chỉ đẩy duy nhất một mình Công Tôn Phụng lao đi xé gió như trường tiễn bật lìa cung.

“Vù...”

Công Tôn Phụng lao thẳng vào Sầm Dịch Quân trong tư thế mũi kiếm đi trước, thân hình theo sau. Công Tôn Phụng còn lạnh lùng buông ra tiếng rít qua kẽ răng:

- Lão ma ắt thảm bại với chiêu Hậu Nghê Xạ Nhật của ta.

Sầm Dịch Quân cũng đang chờ sẵn, thế nên vẫn thản nhiên bật ra tiếng cười:

- Bọn người đã tái khổ luyện công phu, có phải chỉ để một mình Công Tôn Phụng người tự tìm đến nạp mạng? Thật là quá dễ cho lão phu. Ha...Ha...

Sầm Dịch Quân quật nhanh một chưởng kinh, hóa thành tia chớp chưởng sang lòe, chặn ngay đà lao đến quá liều lĩnh của Công Tôn Phụng.

“Ào...”

Nào hay chính lúc này lại có tiếng Tả Thiên Hành gầm quát:

- Có dễ cho lão ma hay không cứ chờ nếm xong tuyệt kiếm Cuồng Vân Phủ Nguyệt của ta thì rõ. Đỡ!

Và Tả Thiên Hành từ trên cao đột ngột lao ào xuống với một chiêu kiếm được vũ lộng bao phủ như mảnh lưới tử thần, chụp ngay vào đỉnh đầu Sầm Dịch Quân.

“Vù...Vù...”

Lần đầu tiên Sầm Dịch Quân rung động, được biểu hiện rất rõ qua thái độ phải bất thần thu lại chưởng chiêu và đành lao bỏ khoảnh lưu bằng vốn dĩ vẫn là chỗ lưu ngụ bất khả xâm phạm của lão.

“Vút!”

Công Tôn Phụng cũng thu kiếm hạ thân, dừng chân ở giữa lư bằng và cười khẩy:

- Lão ma cảm thấy mùi vị thế nào?

Tả Thiên Hành cũng hạ thân đứng cạnh Công Tôn Phụng:

- Phải chăng lão ma cảm thấy khó thể đối phó? Nếu vậy lão hãy mau mau nhận bại, kéo có hối cũng quá muộn. Ha...Ha...

Sầm Dịch Quân đột nhiên cũng cười:

- Hai người kể cũng khá, lần đầu tiên có thể bức lão phu phải nhượng chiêu. Nhưng khác với lũ ngụy quân tử bọn người luôn xem thanh danh làm trọng, bình sinh lão phu thì lại lấy sự sinh tử tồn vong làm kết quả để phân định nhục vinh. Hãy chờ đấy, rồi sẽ có ngày Sầm Dịch Quân lão phu đường đường xuất hiện, mặc tình hô phong hoán vũ, khiến lũ bọn người tha hồ điêu đứng. Sẽ không lâu lắm đâu. Ha...Ha...

Tả Thiên Hành và Công Tôn Phụng cùng biến sắc:

- Lão ma vẫn manh tâm, quyết gây đại họa cho võ lâm ư?

- Vậy thì phu phụ ta ngay hôm nay sẽ không để lão ma toại nguyện.

Cả hai lại đặt kiếm chéo vào nhau, toan lập lại đấu pháp cũ là nhân vật này dụng lực đẩy nhân vật kia có cơ hội lao đến tấn công thật nhanh.

Nhưng họ chưa kịp thực hiện ý định, Sầm Dịch Quân chợt như cơn lốc xoáy, vừa bật lao đi vừa cười vang.

- Ha...Ha...

Cơn lốc xoáy như vô tình ập ngang chỗ Phong Gia Liêm đang đứng cùng nghĩa mẫu. Do sợ nghĩa mẫu bị tổn hại, gã lập tức thủ kiếm đứng che chắn nghĩa mẫu.

Cơn lốc xoáy vẫn thần tốc ập đến và bụi mù vì thế bắt đầu phủ kín. Che khuất hoàn toàn thị tuyến của những ai đương diện.

"Ào..."

Cơn lốc di chuyển rất nhanh. Và khi mất hút thì ở đương trường chỉ còn lại một mình Sử Linh Yển đang ngơ ngác tìm quanh:

- Liêm nhi?! Nhị vị Nhật Nguyệt Song Hùng đại hiệp?!

Nhưng tất cả đã biến mất, như thể chẳng tồn tại bao giờ khiến Sử Linh Yến dù muốn dù không cũng vội bỏ đi, vì tự hiểu bản thân nên có những hành động gì lúc này và cả sau này nữa.

- o O o -

Rồi cũng đến một lúc Phong Gia Liêm giật mình tự tỉnh lại. Gã nhìn quanh:

- Có phải lão đã mượn cơn lốc xoáy cố ý mang tại hạ đi đến tận đây?

Đứng án ngữ ngay bên ngoài huyết khẩu của một thạch động và còn xoay lưng lại về phía gã chính là Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân. Và lão đang từ từ xoay mặt lại, diện đối diện với gã qua khoảng cách có đến ngoài một trượng:

- Tiểu thiếu gia sao đột nhiên thay đổi lối xưng hô, không gọi lão phu là tiên bối nữa?

Gã giật mình:

- Tiểu thiếu gia? Nữ nhân độ nào đã ủy thác tại hạ cho nghĩa mẫu cũng từng dùng cách gọi như thế này. Vậy là tiên bối thật sự am hiểu xuất thân lai lịch của... của văn bối?

Lão gật đầu:

- Vì tiểu thiếu gia chưa đích thực đăng đàn tiếp vị nên xin lượng thứ nếu lão phu chưa thể xưng hô theo bối phận chủ bộc.

Gã lại giật mình một lần nữa.

- Đăng đàn tiếp? Xưng hô theo bối phận chủ bộc nghĩa là sao?

Lão mỉm cười, một động thái khiến gã lần đầu nhận ra lão Sầm Dịch Quân đã búi gọn đầu tóc, cũng đã kịp cạo sạch râu, tự biến mình thành một nhân vật tuy cao niên nhưng có phong thái uy nghi đĩnh đạc, lại còn nhất mực từ hòa nữa, ắt là chỉ đối với riêng gã vốn được lão gọi bằng tiểu thiếu gia.

Quả vậy, lão vừa cười vừa hỏi:

- Tiểu thiếu gia không thể tự hiểu những lời đó ẩn chứa những ý nghĩa gì?

Gã không sao cười được:

- Nghĩa là song thân phụ mẫu của văn bối từng là chủ nhân của chư vị, gồm tiền bối và nữ nhân độ nào?

Lão gật đầu và vẫn mỉm cười:

- Thế mà lão phu ngỗ tiểu thiếu gia không đủ thông tuệ so với chủ nhân gia. Vậy tiểu thiếu gia có trách vì lối xưng hô chưa thật đủ lễ của lão phu?

Gã gượng cười:

- Văn bối kỳ thực vẫn chưa đăng đàn tiếp vị, trách như thế nào đây. Mà này, hãy cho văn bối thỉnh giáo, nhân thân lai lịch của song thân phụ mẫu là thế nào? Một bang môn phái nào đó từng tồn tại trên giang hồ chẳng?

Lão tiến gần lại gã:

- Sao tiểu thiếu gia hỏi câu này? Phải chăng đã có ai vì nghi ngờ nên từng nêu cho tiểu thiếu gia câu tương tự?

Gã lắc đầu:

- Chẳng có ai cả. Văn bối chỉ tự đoán qua những gì được nghe kể và nhất là được tận mắt mục kích.

Lão hoài nghi:

- Tiểu thiếu gia giải thích rõ xem.

Gã cười gượng:

- Có gì để giải thích một khi sự việc tự thân đã quá rõ. Thứ nhất, sư phụ của văn bối tuy có nhiều kiến văn, biết tất cả về Nhất Hiệp, Song Hùng, Tam Anh, Tứ Nghĩa và thất đại phái, dù vậy vẫn không thể nhận biết nữ nhân đã ủy thác văn bối là ai. Thứ hai, chính Nhật Nguyệt Song Hùng chỉ gọi tiền bối bằng tính danh và ngoại hiệu, không hề kèm theo danh xưng của bang môn xuất xứ. Há lẽ vẫn chưa đủ để văn bối tạm quả quyết như lời vừa nói?

Lão thán phục:

- Đoán rất hay, chứng tỏ so với chủ nhân gia, người là hổ phụ thì tiểu thiếu gia đích thực là hổ tử.

Gã cau mày:

- Bang môn phái đó vì sao không tồn tại nữa?

Lão đáp nhẹ:

- Bị hủy diệt.

Nhưng lời đáp của lão đối với gã lại nặng nề ngoài sức tưởng:

- Ai hủy diệt?

Và gã không hề chờ nghe lão Sầm Dịch Quân đáp như thế này:

- Toàn bộ võ lâm. Nhưng là chủ trương của những ai tự xưng là danh môn chính phái. Tất cả.

Gã đang cố nén cơn chấn động:

- Ất phải có nguyên nhân?

Lão cười nhạt:

- Nguyên nhân ư? Đố kỵ. Và nhất là bọn chúng sợ ất có ngày bốn giáo đạt bản lãnh và thanh thế trùm lấp họ. Cũng sợ bốn giáo thị cường thao túng khắp võ lâm. Tiểu thiếu gia khá thông tuệ ất thừa hiểu tiền – tài – danh – lợi đều là những nguyên nhân đủ để dẫn đến mọi phân tranh. Sự thật là như thế đó.

Gã nhắm mắt lại, vì sợ phải nhìn vào thứ sự thật ấy:

- Vậy là cùng với bốn giáo, song thân của văn bối cũng bị sát hại?

Gã nghe đáp:

- Sai. Giáo chủ bốn giáo thời đó chỉ là ngoại tổ của tiểu thiếu gia. Chuyện đã xảy ra ngoài ba mươi năm, trong khi song thân của tiểu thiếu gia chỉ bị tuyệt tích chưa đến hai mươi năm.

Gã mở mắt ra:

- Chỉ tuyệt tích thôi sao?

Lão chỉ tay vào gã:

- Nhưng vết sẹo trên người của tiểu thiếu gia, lão phu hiện lúc này có thể quả quyết phụ phụ của chủ nhân gia đã yếu mệnh vong thân.

Gã bàng hoàng:

- Vì sao?

Lão bảo:

- Vì vết sẹo đó được gọi là Hỏa Mệnh Di Tông, một chứng tích duy nhất cho những kẻ hạ nhân như lão phu biết tiểu thiếu gia là hậu nhân đích truyền nên được chủ nhân gia chọn làm kế vị, là hành động một khi đã được thực hiện thì sinh mạng của chủ nhân gia ất chẳng còn.

Gã ngơ ngác đặt một tay lên ngực trái, vừa đề lên chỗ có vết sẹo tợ bị bỏng, vừa để trấn áp những nhịp đập loạn của quả tim:

- Do gia phụ đích thân gây ra vết sẹo này?

- Sai. Vì chỉ lệnh đường mới đủ tư cách lẫn bản lãnh để thi triển thần công, lưu lại Hỏa Mệnh Di Tông cho tiểu thiếu gia.

Gã kinh hãi:

- Gia mẫu đương thời cũng là giáo chủ kế nhiệm? Vậy còn gia phụ?

Lão đáp:

- Lệnh tôn là nhân tài kiệt xuất, chẳng khác nào ngọc thụ lâm phong. Chỉ tiếc lại thiếu thời gian, nếu không giả như lệnh tôn được phu nhân là giáo chủ chỉ điểm toàn bộ sở học thần công của bốn giáo, thì hai mươi năm trước chẳng những cả hai không bị tuyệt tích mà có thể còn phát dương quang đại, khôi phục và chấn hưng bốn giáo, báo hận rửa thù, tiếp nối di ý oai lâm của tiền nhân, là ngoại tổ của tiểu thiếu gia.

Gã càng nghe càng phẫn khích:

- Vì sao điều này bất thành?

Lão thở dài:

- Khi đó, toàn bộ giáo đồ còn trung thành đều thất tán, tự tìm chỗ lánh mặt ẩn thân, kể cả phu phụ chủ nhân gia cũng không ngoại lệ. Thế nên cơ hồ chẳng còn ai biết tin của ai. Phần lão phu được biết Hỏa Y Tả Hộ sứ vẫn luôn thân cận hầu hạ phu phụ chủ nhân gia, sau này lại hay tin tiểu thiếu gia được sinh hạ, mẫu tử vuông tròn, bằng một thời gian thì lão bị bắt tin. Mãi đến tận hôm nay lần đầu tiên lão phu lại được nghe nhắc đến Tả Hộ Sứ Hỏa Y, là nữ nhân đã ủy thác thiếu gia cho những kẻ xa lạ. Thật may tiểu thiếu gia còn có Hỏa Mệnh Di Tông khiến lão phu tin thực, quả là hoàng thiên còn dành biệt nhãn cho Châu gia của bốn giáo, cũng là Phong gia nếu gọi theo tính danh của lệnh tôn.

Gã ngớ ngàng:

- Gia mẫu ở họ Châu?

Lão gật đầu:

- Nhũ danh của lệnh đường là Châu Tuyết Tuyết.

- Còn gia phụ?

Lão cười nhẹ:

- Lệnh tôn tuy là bậc nhân trung chi kiệt nhưng đối với khắp võ lâm lúc đó ba chữ Phong Nhân Thành cơ hồ chẳng làm bất luận ai bận tâm. Thế nên tiểu thiếu gia đừng lấy làm lạ là tại sao Tả Thiên Hành cùng Công Tôn Phụng hoàn toàn không nghi ngờ gì về lai lịch của tiểu thiếu gia.

Gã nghe nao nao:

- Cũng có nghĩa gia phụ thuở đó chỉ là hạng vô danh, không ai biết đến?

Lão thừa nhận:

- Không những thế, trái lại lệnh tôn còn là hạng người bản hàn, cô thân cô thích, ắt sẽ mãi mãi an phận nếu như không có một dịp tình cờ được chính lão phu phát hiện.

Gã chợt nhớ đến cảnh ngộ của Sử Linh Yến, nghĩa mẫu gã:

- Tiền bối đã phát hiện như thế nào?

Lão cười cười:

- Đó là lúc bọn lão phu những mười cao thủ đang cùng nhau hộ tống tiểu chủ nhân Châu Tuyết Tuyết thuở ấy chỉ mới mười hai lần tránh sự truy sát của lũ người tự xưng là danh môn chánh phái. Và lúc lâm vào tuyệt lộ thì tình cờ gặp được lệnh tôn, một trang niên thiếu anh hùng quả cảm nhưng không hề biết võ công.

Gã nghe háo hức lại:

- Gia phụ không biết võ công thì quả cảm như thế nào?

Lão cười thành tiếng:

- Chính lão phu mỗi khi nhớ lại cũng không thể ngờ một người không biết võ công là thế mà vẫn trở nên hữu dụng khác thường lúc lâm cảnh hiểm nguy. Đương nhiên phải kể đến mãnh lực phi thường của ái tình. Vì vừa thoát gặp, lệnh tôn khi đó đã mười lăm tuổi nên hầu như lập tức bị nhan sắc của tiểu chủ nhân bọn lão phu làm cho say đắm. Điều tức cười là trong bọn lão phu có một nhân vật vì biết đã đến lúc khó tránh khỏi cái chết do bị bọn người võ lâm truy sát nên định tâm đùa một lần cuối cùng để sau đó dù có chết cũng đỡ phần hận. Thế là y cố tình gán ghép lệnh tôn cho tiểu chủ nhân, còn bảo cả hai hãy mau báỉ đường thành thân, trở nên phu thê, ngay khi vẫn chưa muộn. Những tưởng chỉ là đùa, nào ngờ lại lộng giả thành chân, lệnh tôn chợt bộc lộ một tâm cơ ẩn cảm, dù

niên kỷ chỉ mới mười lăm nhưng vẫn ngang nhiên mượn oai danh chủ, tuần tự và đồng dục ra lệnh cho từng người trong bọn lão phu, đều là những cao thủ chưa hề biết sợ trời đất, lại còn là những nhân vật cao niên hơn lệnh tôn bội phần. Cũng cho là đùa, bọn lão phu vừa cười với nhau vừa lén nhau ra hiệu cứ thực hiện. Và kết quả là, ha...ha...

Gã không nén nổi hiếu kỳ:

- Kết quả thế nào? Có phải nhờ mọi sắp đặt của gia phụ tất cả chư vị đều đánh lui được địch?

Lão vẫn cười cười:

- Chẳng những đánh lui được địch mà còn không hao tổn dù chỉ một giọt máu.

- Gia phụ dụng mưu kế gì?

Lão lắc lắc đầu thán phục:

- Một mưu kế phải nói là thần sầu quỷ khốc. Vì thoát tiên lệnh tôn sử dụng ba tấc lưỡi đã buộc bọn chúng những hạng cao nhân lão thành, do quá thẹn đành tự lui chân. Lúc địch nhân còn lại với một số đông vừa phải, chúng phần nộ toan hạ thủ lệnh tôn thì lệnh tôn lại thuyết phục được bọn chúng cùng đánh cược.

- Cược như thế nào?

- Lệnh tôn bảo có thể vung tay một lượt là hạ sát được một lúc những năm bảy mạng. Và bảo vì không nỡ gây thảm sát nên khuyên chúng hãy tự chọn lấy độ năm bảy cao thủ có bản lãnh lợi hại nhất, sau đó hãy cùng lệnh tôn một phen sinh tử.

- Nhưng tiền bối vừa bảo gia phụ không biết võ công, vậy lấy đâu ra bản lãnh đủ để hạ sát một lúc những năm bảy mạng?

- Tiểu thiếu gia đừng vội. Vì chính lúc đó bọn lão phu tuy cũng hoang mang tương tự nhưng nào có ai để hỏi.

- Được rồi, tiền bối thuật tiếp đi.

- Sau khi đã chấp thuận đánh cược, bọn chúng bắt đầu chọn cao thủ. Và thế là chúng trúng kế của lệnh tôn.

- Văn bối đoán ra rồi. Có phải vì bọn họ chẳng ai chịu nhượng ai nên tự tàn sát lẫn nhau, hóa thành một diễn biến hoàn toàn thuận lợi cho chư vị lúc đó?

- Không sai. Lệnh tôn tuy chưa từng bôn tẩu giang hồ, chỉ là một nhân vật niên thiếu và vô danh, cam sống một đời bần hàn, lấy nghề săn bắt và bẫy thú làm sinh ý, nhưng lại sớm thấu hiểu đạo lý, biết rõ danh lợi sẽ làm rất nhiều người mù quáng. Và nhờ kể đó, lệnh tôn đã khiến chúng xấu xí lẫn nhau. Để đến khi nhận ra đã lầm mưu thì cũng là lúc tất cả bọn chúng đều kiệt lực, cho dù chưa đến nỗi tổn thương nhân mạng.

Gã chợt nghe lạnh người:

- Có phải đó là một cơ hội hãn hữu để đến lượt chư vị ra tay tàn sát tất cả?

Lão đưa mắt nhìn gã:

- Tiểu thiếu gia thích hay không thích kết cục như thế?

Gã bối rối:

- Nếu vẫn bối không hề thích thì sao?

Lão cười nhạt:

- Ý tiểu thiếu gia không tán thành mưu kế lẫn hành động của lệnh tôn?

Gã cũng cười nhạt:

- Chẳng phải không tán thành. Mà là bất phục nếu chư vị được mệnh danh là đại cao thủ nhưng lại nhân lúc người thất thế để hạ thủ chẳng nương tay.

Lão cười cao ngạo:

- Đối với thù nhân nếu nương tay là tự nhân lành nhưng hậu quả tàn khốc. Hay thiếu gia đã sớm quên hoặc không muốn thừa nhận đã là hậu nhân của Châu gia thì mặc nhiên gánh vác một mối thù sâu tợ bể, cao như sơn, đã nhuộm máu huyết của gần hai trăm nhân mạng bốn giáo?

Gã kinh hãi:

- Bốn giáo đã bị tận diệt những hai trăm nhân mạng sao?

- Không sai. Đây là điều chính tiểu thiếu gia sau này tự mình biết. Đừng nghĩ lão phu bịa đặt.

- Hung thủ?

- Lão phu đã nói rồi. Là toàn thể võ lâm.

- Nguyên nhân?

- Đố ky, đố ky, và đố ky. Lẽ nào tiểu thiếu gia quyết không tin vào sự thật này?

Gã nghe choáng váng:

- Nhưng vì sao họ đố ky? Và điều gì đã khiến họ trở thành lũ mãnh thú hung hãn, chỉ biết xâu xé tàn sát đến cùng, chẳng còn nhân tính?

Lão chợt bộc lộ:

- Thần công tuyệt học của bốn giáo nếu được luyện đến đại thành sẽ đưa giáo chủ bốn giáo lên hàng đại cao thủ, thiên hạ đệ nhất nhân. Bọn chúng vì lo ngại trước một viễn cảnh mãi mãi thua kém đã tiên hạ thủ vi cường, gán cho bốn giáo là tà phái, rồi cùng hùa nhau gây thành một trận thảm sát vô tiền khoáng hậu.

Gã không tin:

- Nếu bốn giáo thật có bản lĩnh như tiền bối vừa nói thì họ dù liên tay liên thủ há lẽ đủ bản lĩnh gây thành thảm sát?

Lão như nghẹn lời:

- Bọn chúng đã có chuẩn bị, bốn giáo thì bất phòng, lại nhằm lúc giáo chủ đang tọa quan luyện công, thế là thoát tiên bọn chúng loại trừ ngay giáo chủ, phần còn lại thì dễ như trở bàn tay.

Gã giật mình:

- Một thủ đoạn thật là ác độc. Nhưng Tả - Hữu hộ sứ đâu, tiền bối nữa, tất cả đều là cao thủ thượng thừa. Sao không làm tròn trách nhiệm để người khác làm vậy?

Lão lắc đầu:

- Lão phu sau trận đó phải mất ngoài mười năm mới tạo được uy danh Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch. Nhưng hầu như vẫn chưa đủ bản lĩnh tự một mình phục thù cho bốn giáo. Vậy thì trước đó nữa, bọn lão phu làm gì chống trả nổi cơn cuồng sát của khắp võ lâm cùng ủa đến?

Gã sinh nghi:

- Há lẽ bản lĩnh giữa giáo chủ bốn giáo và chư vị lại có một sự cách biệt quá rõ như thế?

Lão bảo:

- Không sai. Nhưng hư thực thế nào tiểu thiếu gia hãy chờ khi đăng đàn tiếp vị ắt tự minh bạch.

Gã bắn khoăn:

- Văn bối không chờ được. Vì cứ nghĩ thế này, bốn giáo vì có tuyệt thế thần công nên hầu hết các nhân vật võ lâm đổ kỵ, đến nỗi họ không ngại dung thủ đoạn hạ lưu để tiện chỉ để cần hạ thủ mỗi một mình giáo chủ đương nhiệm là xong. Nhưng sau đó thì sao? Gia mẫu có khoảng thời gian dài đến những mười năm, kể từ khi gia ngoại tổ bị sát hại cho tới lúc phu phụ gia mẫu cùng thất tung. Vậy với thời gian dài là thế, lại có gia phụ là nhân vật thật sự thông tuệ đến thế, có sao chẳng một ai trong song thân văn bối luyện được thần công, thậm chí đến bản lãnh tự bảo toàn sinh mạng cũng không thể?

Lão lại xạ mắt nhìn gã:

- Tiểu thiếu gia thật sự thông tuệ, vì chỉ thoát nghe đã suy luận hết sức thấu đáo đến từng ngõ ngách. Nhưng tiếc thay, lão phu cũng chưa thể giải thích một khi tiểu thiếu gia chưa thật sự đăng đàn tiếp vị.

Gã vụt hiểu:

- Cũng là phương cách để trút lên vai văn bối không chỉ cương vị giáo chủ mà còn trọng trách báo thù cho ngàn ấy nhân mạng đã bị toàn thể võ lâm thảm sát?

Lão thần nhiên thừa nhận:

- Lại một minh chứng nữa cho thấy tiểu thiếu gia có tư chất thông tuệ quyết không thể kém lệnh tôn.

Gã vụt nghiêm giọng:

- Văn bối cần minh bạch chỉ mỗi một điều.

Lão cuối đầu:

- Tiểu thiếu gia cứ nói.

Gã hừ lạnh:

- Có hay không chuyện lần đó nhờ mưu kế của gia phụ chư vị đã được cơ hội thẩm sát để báo thù?

Lão vẫn cúi đầu:

- Lão phu có thể khất lại lời đáp cho đến khi tiểu thiếu gia đăng đàn tiếp vị?

Gã gằn giọng:

- Có nghĩa là ngày nào văn bối chưa đăng đàn tiếp vị thì thủy chung chưa được tiền bối xem là chủ nhân để phải tuân theo mệnh lệnh?

Lão có phần rung động:

- Tiểu thiếu gia muốn chứng tỏ một phẩm chất của một đầu lãnh, như lệnh tôn hai mươi năm trước?

Gã cười:

- Cảnh ngộ lúc này đâu thể so với lần đó. Và tiền bối bây giờ nào đã vào tuyệt lộ để nửa đùa nửa thật mà thuận phục một kẻ chẳng có bản lãnh gì như văn bối. Có chẳng, văn bối cũng muốn thử một lần cùng tiền bối đánh cược, để xem văn bối có thật sự thông minh như gia phụ trước kia chẳng?

Lão ngẩng mặt lên và cũng cười cười:

- Tiểu thiếu gia định cược thế nào?

Gã đề xuất:

- Văn bối có thể đoán biết gia phụ đã nói dối hay nói thật, khi bảo chỉ một lượt vung tay là đủ bản lãnh hạ sát một lúc những năm bảy mạng.

Lão giật mình:

- Tiểu thiếu gia đoán như thế nào?

Gã lắc lắc đầu:

- Có đánh cược chẳng?

Lão ngẫm nghĩ một lúc đoạn lắc đầu:

- Lão phu nào dám. Vì vạn nhất bị bại, chỉ cần ở lão phu có một lời nào không cân nhắc ắt khó tránh những hậu quả khó ngờ.

Gã trợn mắt:

- Tiền bối ngại bị văn bối nếu tỏ tường sự thật sẽ không nhận lời đăng đàn tiếp vị, cũng như bốn giáo mất luôn cơ hội báo thù cho gần hai trăm nhân mạng?

Lão chột tự ngộ nguậy khắp thân:

- Cũng có thể nói như thế.

Gã liền bật cười:

- Hóa ra là thế, văn bối hiểu rồi, đã tự rõ cả rồi. Ha...Ha...

Lão ngơ ngác:

- Tiểu thiếu gia hiểu rõ điều gì?

Gã vẫn cười:

- Rằng lần đó chư vị không hề có cơ hội tạo thảm sát. Đúng chẳng?
Ha...Ha...

Lão giật mình:

- Làm sao thiếu gia đoán được?

Gã cố nén cười nhưng không thể:

- Tiền bối bảo lúc đó tất cả đã lâm vào tuyệt lộ? Nhưng dù sao chư vị cũng vẫn là cao thủ, vậy thì vì cớ gì tất cả chư vị đều cam tâm tuân theo mọi sắp đặt của gia phụ? Trừ phi đó là lúc chư vị đều chẳng thể làm gì được, kể cả tiếp tục đào tẩu cũng không thể. Đúng không? Ha...Ha...

Lão thở ra:

- Tiểu thiếu gia đã đoán đúng. Nhưng tại sao chứ?

Gã cuối cùng cũng ngưng được cười.

- Vì tiền bối đã để lộ sơ hở, khi thừa nhận cứ ngại rằng văn bối sẽ không ưng thuận đăng đàn tiếp vị. Điều này ắt không bao giờ có nếu lần đó chính gia phụ tiếp tay hoặc kể như gián tiếp trở thành nhân vật gây ra thảm sát. Bằng không, vì do gia phụ lỡ gây ra chuyện này nên thế nào văn bối cũng nghĩ song thân bị thất tung, có thể đã mất mạng, ắt vẫn do những nhân vật chính phái hành sự. Vậy thì dù muốn dù không văn bối cũng phải đăng đàn tiếp vị, đúng theo ý định của tiền bối dường như rất mong muốn.

Lão cau mày:

- Tiểu thiếu gia thật sự không muốn đăng đàn tiếp vị để nghĩ cách phục thù cho bốn giáo?

Gã lắc đầu:

- Trái lại, văn bối rất muốn, nhưng không thể theo hoàn toàn định ý của tiền bối.

Lão kinh ngạc:

- Nghĩa là thế nào?

Gã bảo:

- Tiền bối có thừa nhận dường như đây là hai mối thù không hề chung hung thủ? Bốn giáo thì đã đành là do võ lâm các hào kiệt khắp đại phái gây ra, nhưng vị tất cũng chính họ là hung thủ trong lần sau đó, khiến song thân vẫn bối biệt tích.

Lão không hiểu:

- Tiểu thiếu gia hãy giải thích rõ hơn.

Gã vừa ngẫm nghĩ vừa lựa lời:

- Chẳng một ai biết Phong Nhân Thành là ai. Chứng tỏ gia phụ từ khi trở thành trượng phu của gia mẫu cho đến khoảng mười năm sau đó cũng chẳng có thêm lần nào gia phụ vì lý do này khác lại tiếp tục có hành vi hay có kế mưu gợi chú tâm cho bất luận ai. Ất hẳn vì mãi lo ẩn nấu luyện công, mong có ngày quang môn phục giáo, giống như tiền bối vậy. Tuy thế vẫn có kẻ địch chợt phát hiện tung tích họ. Do lâm nguy, tự biết khó thể thoát, họ, cụ thể là gia mẫu, đành chọn giải pháp tối hậu, là thi triển tuyệt công, lưu lên người vẫn bối một dấu vết gọi là Hỏa Mệnh Di Tông, lại còn giao phó Hỏa Y Tả Hộ Sứ, ủy thác sinh mạng vẫn bối vào tay hai nhân vật hoàn toàn xa lạ. Một giải pháp mà gia phụ chỉ có thể tán thành, thay vì bảo Hỏa Y Tả Hộ Sứ tìm và trao vẫn bối cho tiền bối chẳng hạn, khi kẻ thù là một hoặc nhiều nhân vật dường như am hiểu rất rõ từng nội tình của bốn giáo.

Lão giật mình:

- Tiểu thiếu gia có thể tự suy diễn đến ngần ấy?

Gã bảo:

- Trừ khi tiền bối có cách giải thích khác thuyết phục hơn. Nếu không, hãy tạm chấp nhận như vẫn bối.

Lão thán phục:

- Muốn lão phu thật sự tin tưởng, tiểu thiếu gia xin hãy trở lại lần đánh cược hai mươi năm trước của lệnh tôn.

Gã cười:

- Nhưng tiền bối có biết lời của gia phụ lần đó là thật hay chỉ để dọa?

Lão bảo:

- Là chuyện có thật.

Gã chợt nhún vai:

- Vậy thì gia phụ chỉ vung tay giết thú, quyết chẳng phải sát hại nhân mạng.

Lão gật đầu:

- Vì tiểu thiếu gia đã nghe sinh ý của lệnh tôn là săn bắt và bẫy thú?

Gã thừa nhận:

- Cộng thêm câu nói của gia phụ, là hạ sát năm bảy mạng, đâu nói rõ là nhân mạng?

Lão vỗ tay:

- Cũng chính vì thế ngay khi đó lão phu mới nhận định lệnh tôn đích thực là bậc nhân tài xuất chúng. Và nếu thật sự có thời gian, e khó nói trước tiên đồ của lệnh tôn về sau này là như thế nào. Và bây giờ đến lượt tiểu thiếu gia, bao kỳ vọng của bốn giáo đều trông cậy vào một mình tiểu thiếu gia mà thôi.

Gã chợt hỏi:

- Văn bối phải bắt đầu từ đâu nếu muốn đăng đàn tiếp vị?

Lão hỏi ngược lại:

- Tiểu thiếu gia tin lão phu được bao nhiêu phần?

Gã thoáng cau mày:

- Có quan trọng lắm chẳng?

Lão gật đầu:

- Rất quan trọng.

Gã thở dài:

- Vậy hãy để văn bối nói lên vài cảm nghĩ. Thứ nhất, dường như vì đã minh bạch thân thế lai lịch của văn bối, thế nên lúc đối phó Nhật Nguyệt Song Hùng, tiền bối vẫn tìm cách đánh động phần nào đó vào nhận thức của văn bối.

Lão thừa nhận:

- Chúng tự nhận là danh môn chính phái nhưng kỳ thực lúc hữu sự chúng lại có hành động chẳng khác gì những nhân vật bị chúng chê bai.

Gã nói tiếp:

- Không những thế, đây là suy nghĩ thứ hai, tiền bối cố tình minh chứng bản thân không hoàn toàn độc ác như họ độc miệng gán cho.

Lão phì cười:

- Ai cũng bảo lão phu rất tà ác vì nhấn tâm dụng công phu Hấp Nguyên rút hết chân nguyên của những kẻ xấu số, đến cả thi thể cũng chẳng còn. Bọn chúng quả là độc miệng.

Gã hỏi:

- Không thật sự như thế ư?

Lão giải thích:

- Gọi là Hấp Nguyên Công vì lão phu dùng chân nguyên nội lực đẩy lên một hấp lực. Cũng là một hình thái khác của võ học chân chính được lão phu biến thành sở trường và còn trải qua thời gian dài khổ luyện mới đắc thành. Nào phải để hút cạn chân nguyên kẻ địch.

Gã thở ra:

- Nhưng tiền bối cũng đã dụng công phu này sát hại quá nhiều nhân mạng?

Lão cười cười:

- Trong ngoại hiệu của lão phu có thêm chữ ngũ, tiểu thiếu gia có đoán hiểu nguyên nhân?

Gã lắc đầu:

- Xin được chỉ giáo.

Lão bảo:

- Lão phu đã phát thệ ẩn thân. Nhưng vì biết tính khí háo sát vẫn còn nên tự căn dặn chỉ được hạ thủ cùng một lúc năm người mà thôi, bất luận có bao nhiêu kẻ cố ý đến quấy rối chỗ lão phu ẩn thân đi nữa. Và đối với bọn Hải Lưu Bang, quả thật lão phu đã quả quyết dừng lại ở con số năm.

Gã hít vào một hơi thật dài:

- Vậy thì văn bối có thể tin hoàn toàn vào tiền bối.

Lão cười dài:

- Tốt lắm. Vậy đã đến lúc tiểu thiếu gia nên đi theo lão phu, sẽ bắt đầu đăng đàn tiếp vị ngay. Đi nào. Ha...Ha...

- o O o -